

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 09.09.1997, sp. zn. 2 Cmo 373/95, ECLI:CZ:VSPH:1997:2.CMO.373.1995.1

Číslo: 37/1999

Právní věta: Žalovaný, který v průběhu řízení uhradil žalovanou pohledávku, má proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly prodlením žalobce se zpětvzetím žaloby (§ 147 odst. 1 o. s. ř.)

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.01.1998

Spisová značka: 2 Cmo 373/95

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Náklady řízení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 147 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo v důsledku zpětvzetí žaloby řízení zastaveno podle § 96 odst. 1 o. s. ř., žalovanému uloženo podle § 146 odst. 2, věty druhé, o. s. ř. nahradit žalobci náklady řízení 460 Kč a bylo též podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb. rozhodnuto o vrácení soudního poplatku žalobci. Ačkoliv vzal žalobce žalobu zpět až 2 a 1/4 roku poté, co po podání žaloby žalovaný žalovanou pohledávku zaplatil, nevyhověl soud návrhu žalovaného, aby žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení s ohledem na to, že svým prodlením zavinil vznik nákladů řízení. Soud prvního stupně výrok o nákladech řízení odůvodnil poukazem na to, že žalobce nemůže za to, že stejnopis odporu žalovaného mu byl doručen až 15. 1. 1995.

Ve svém odvolání proti výroku o nákladech řízení v usnesení soudu prvního stupně žalovaný uplatňuje znovu důvody svého předchozího vyjádření, které soud nevzal v úvahu, a navrhuje, aby tento výrok byl změněn tak, že žalobce je povinen nahradit podle § 147 o. s. ř. žalovanému jeho náklady řízení.

Vrchní soud v Praze usnesením z 9. 9. 1997 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že se žádnému z účastníků řízení nepřiznává náhrada nákladů řízení. Rozhodl také, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce podal žalobu s návrhem na vydání platebního rozkazu dne 22. 6. 1992, platební rozkaz byl vydán soudem prvního stupně dne 15. 9. 1992, tedy téměř po třech měsících po podání žaloby. Žalovaný podal odpor proti platebnímu rozkazu dne 30. 9. 1992. Mezi účastníky je nesporné, že žalovaná pohledávka byla uhrazena 25. 6. 1992, tedy třetího dne po podání žaloby.

Z toho vyplývá, že kdyby byl žalobce vzal žalobu zpět ihned, jakmile se o zaplacení dozvěděl, mohlo být řízení zastaveno před vydáním platebního rozkazu a další náklady řízení spojené s podáním odporu a s vyjádřeními k otázce náhrady nákladů řízení nemusely vzniknout. Podle § 1 o. s. ř. občanský soudní řád upravuje postup soudu a účastníků občanského soudního řízení tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků, jakož i výchova k zachování zákonů, k čestnému plnění povinností a k úctě k právům spoluobčanů. Občanský soudní řád tedy ukládá plnění procesních povinností v zájmu účelného a spravedlivého řízení nejen soudům, ale i účastníkům řízení, kteří tak musí hledět nejen k ochraně svých práv, ale i k tomu, aby nevznikala zbytečná újma jiným. Tomu odpovídá i ustanovení § 147 odst. 1 o. s. ř., podle něhož může soud uložit účastníku nebo jeho zástupci, aby nahradili náklady řízení, které by jinak nebyly vznikly, jestliže je způsobili svým zaviněním nebo jestliže tyto náklady vznikly náhodou, která se jim přihodila.

Žaloba byla důvodná, neboť žalovaný byl v prodlení s placením, a byla vzata zpět pro chování žalovaného; o zaplacení žalované částky však žalobce uvědomil soud svou vinou značně opožděně, čímž vznikly žalovanému další zbytečné náklady řízení. Proto soud prvního stupně sice žalobci správně přiznal podle ustanovení § 146 odst. 2, věty druhé, o. s. ř. náklady řízení spojené s podáním žaloby ve výši 460 Kč, opomenul však současně podle § 147 odst. 1 o. s. ř. přiznat žalovanému náhrady dalších nákladů řízení vzniklých mu opatřením si právního zástupce a podáním odporu (podání ze dne 28. 9. 1992), tj. za 2 hlavní úkony (§ 16 odst. 1 písm. a/, c/ vyhlášky č. 270/1990 Sb.) a za hotové výlohy jeho právního zástupce (§ 18 písm. a/ a § 19 odst. 3 citované vyhlášky), tedy celkem 460 Kč. Obě tyto náhrady se vzájemně "kompenzují", takže náhrada nákladů řízení neměla být přiznána žádnému z účastníků, a v tomto smyslu byl tedy odvoláním napadený výrok změněn (§ 220 odst. 1 o. s. ř.).